LA VÎRSTA CRAVATELOR ROŞII TURISMUL ARE O PONDERE ÎMBUCURĂTOARE



Cea mai pregnantă realitate din turismul nostru: excursioniştii cu cravate roşii în mijlocul naturii

CÎND FANTEZIA COPIILOR ESTE SOLICITATĂ

Prof. MARIA IONIŢA: *Acum 10 ani cînd am fost numită la şcoala din comuna Măguri—Răcătău, în munţii Gilăului, am încercat, de la început — fiind comandanta detaşamentului de pionieri — să organizez drumeţii în jurul comunei. N-aş putea să spun că am reuşit. Celelalte cadre didactice mi-au spus că este firesc deoarece copiii venind pînă la şcoală prin păduri, pe lîngă izvoare, fac şi aşa drumeţie. Totuşi am căutat să ies din acest impas.*

În primul rînd am înfiinţat un cerc de folclor. Şi am început să culegem legendele locului, ne-am interesat de numele munţilor, al aşezărilor din jur şi mi-am dat seama că se pot organiza drumeţii pasionante căci locurile poartă numiri frumoase, străvechi, legate de legende minunate: Împărăţia lui Zamolxe, altarul lui Zamolxe, Chicera Comorii ş.a. Am început să organizez activităţi care au atras, la început, copiii, dar mai tîrziu aproape toată populaţia comunei. De exemplu în Împărăţia lui Zamolxe am organizat acţiunea: „Să dovedim curaj şi îndemînare în Împărăţia lui Zamolxe". Am încercat cu acest prilej să reedităm, după fantezia noastră, jocurile sau întrecerile sportive ale dacilor din luna lui Brumar. A fost un mare succes. Au participat toţi elevii, organizaţi în cete, fiecare avînd o denumire aleasă de ei. Am închipuit şi un ceremonial dar după care au urmat întreceri de tras la ţintă cu arcuri, făcute bineînţeles de copii. I-au urmărit localnicii. Unul din ei, un bătrîn, s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

„Dacă aţi merge pe piscul acela care se înalţă în zare şi pe care noi bătrînii îl numim Piscul Soarelui o să vedeţi un asfinţit neînchipuit de frumos. Şi atunci, cu adevărat, nu v-ar părea rău de ziua de astăzi".

Bineînţeles, ne-am împărţit imediat în cete şi am organizat un concurs: cine ajunge primul în vîrful muntelui. Într-adevăr, nu ne-a părut rău. Era o zi minunată, culorile toamnei primiseră nuanţe stranii şi am văzut un extraordinar apus de soare.

În acelaşi loc, am organizat, primăvara, o serbare cîmpenească. Programul a fost prezentat pe o insulă iar coasta de lîngă insula respectivă a fost transformată de copii — cu cîteva zile înainte — într-un amfiteatru de unde localnicii au privit programul nostru.

Niciodată nu ne plictisim de aceste locuri frumoase. Poate şi pentru că fantezia noastră ne ajută să le vedem, să le prezentăm mereu altfel. Am organizat, cu elevii din cercul de etnografie şi folclor, excursii de 2—3 zile la muntele Recea, la Mărişel, la Măguri. Am fost găzduiţi de localnici, am dormit în şuri cu fîn, seara am făcut adevărate focuri de tabără. Ne-am interesat ce oameni se pricep să povestească frumos şi i-am invitat în mijlocul nostru; ne-au povestit legende minunate.

Cea mai mare acţiune pe care am realizat-o pînă acum a fost în cadrul concursului „Cutezătorii" iniţiat de Consiliul naţional al organizaţiei de pionieri. Noi am fost echipajul „Şoimii Iancului". Să ştiţi că acest gen de concursuri care îmbină drumeţia cu fantezia au o mare putere de atracţie asupra copiilor.

La noi, venirea primăverii este aşteptată extraordinar de mult. Cum apare colţul ierbii o pornim din nou la drum. Ce vom organiza în această primăvară? Vom organiza în Ţara lui Nimeni o duminică haiducească. Membrii cercului etnografic vor face rost pentru cîţiva copii de haine haiduceşti. Trebuie să ştiţi că un cătun de pe un munte de-al nostru a fost întemeiat de haiduci. De asemenea, elevii din cercul de folclor vor aduna, pînă atunci, în drumeţiile lor, balade, legende, care vor fi dramatizate, prezentate spectaculos. Sînt sigură că va participa tot satul, aşa cum a participat şi în alte dăţi.

O ACTIVITATE GRADATĂ

NICOLAE IGNAT: Activitatea turistică a tineretului trebuie să se desfăşoare gradat. Cu copiii este bine să se înceapă organizînd plimbări în localitate şi apoi în împrejurimile ei. Cînd ajung în clasele III—IV ei pot trece la excursii mai lungi, în alte localităţi, continuînd apoi cu cunoaşterea monumentelor şi frumuseţilor ţării.

Trecînd de la turismul local la cel care necesită deplasări ceva mai lungi, cred că ar fi bine să se folosească bicicletele. Copiii pot realiza aceasta foarte uşor, pentru deplasări în localităţile învecinate. După părerea mea, excursiile ar trebui să nu reunească grupuri prea mari deoarece acestea ridică probleme mai dificile de organizare, de supraveghere.

Pentru turismul la vîrstă şcolară, cea mai bună soluţie ar fi excursia pe clasă. Cine ar trebui să facă asemenea excursii? În primul rînd profesorii, ajutaţi de cîţiva părinţi ai copiilor. Nu sînt de părere ca fiecare şcolar să fie însoţit de părintele său. La excursiile cu copiii şi cu tineretul trebuie avut în vedere, neapărat, ca o însemnată proporţie din ele să fie efectuată pe jos. Tineretul are nevoie de mişcare. Fireşte, e necesar, mai ales în cazul copiilor, ca ei să fie selecţionaţi pentru a nu-i angrena în excursii pe cei care suferă de anumite afecţiuni.

Aş vrea să remarc aici interesul şi efortul organizaţiei de pionieri în domeniul turismului. C.N.O.P. solicitînd sprijinul F.R.T.A. a organizat acum trei ani, la Novaci, o tabără în care copiii au fost familiarizaţi cu orientarea turistică. Aceste tabere s-au organizat de atunci regulat contribuind la răspîndirea acestui sport în mijlocul pionierilor.

Din punctul de vedere al activităţii turistice de masă se face simţit un gol între cei ce se află la vîrsta pionieriei şi cei ajunşi la vîrsta studenţiei. Nici U.T.C. şi nici Ministerul Învăţămîntului nu au cuprins în programul lor activitatea turistică la nivelul U.T.C.-iştilor. Eu consider că profesorii de geografie ar putea atenua acest hiatus străduindu-se să facă legătura dintre teorie şi practică, scoţîndu-i pe elevi în mijlocul naturii şi organizînd cu ei mici concursuri de orientare.

C.N.O.P. — CELE MAI FRUMOASE REALIZĂRI ŞI PROMISIUNI

PROF. MIHAI CALCAN: A încerca, în momentul de faţă, să realizăm un turism de masă pornind de la maturi este foarte greu. Inocularea pasiunii pentru turism trebuie începută la vîrsta copilăriei. În cazul maturilor putem să ne lovim adesea de replica: „am trăit şi pînă acum fără să mergem în excursii".

C.N.O.P. (Consiliul naţional al organizaţiei de pionieri) a căutat să-i atragă pe copii în activitatea turistică organizînd, în 1969, acţiunea „Pionieri pe cărările patriei". Au fost angrenaţi în excursii aproape 2 000 000 de copii şi cred că nu a existat copil care să nu fi participat măcar la o drumeţie de o zi. Pe de altă parte, acţiunea „Roza vînturilor" — concurs de orientare — se află anul acesta la a treia sa ediţie. S-au mai organizat peste 45 de expediţii „Cutezătorii". De fapt, ele au fost mult mai multe, dar 45 au ajuns la etapa finală pe ţară. În sfîrşit, voi aminti expediţia cicloturistică „Floarea Prieteniei" realizată în colaborare cu ziarul „Sportul" şi care i-a purtat pe pionieri de-a lungul a 1 500 km în ţara noastră şi în Bulgaria. Participanţii, 40 în ultimă instanţă, au fost selecţionaţi din peste 1 500. Aş mai aminti tabăra de la Bran de anul trecut, care a reunit peste 500 de copii; unii şi-au desfăşurat etapa finală la orientare turistică, alţii erau preşedinţi ai cercurilor de turism şi au învăţat acolo cum se organizează o excursie.

Noi am încercat să iniţiem o serie de acţiuni turistice puţin costisitoare. Am popularizat, în primul rînd, drumeţiile cu înnoptarea în corturi. Pe lîngă faptul că C.N.O.P. a reuşit să dea, în fiecare judeţ, circa 40 de corturi cu o capacitate totală de 200—300 copii pe noapte şi care prin rotaţie pot fi folosite de toate şcolile, împreună cu profesorul Andronescu de la Craiova am studiat şi am realizat un model de cort care va fi prezentat în revista pionierilor. Este un model pentru doi copii, de dimensiuni mici, uşor de transportat şi avînd un cost convenabil: 120—130 lei. O primă formă de activitate ar fi drumeţiile cu înnoptări în corturi şi cu autogospodărire. Acestea vor fi stimulate printr-o nouă acţiune, iniţiată de C.N.O.P. anul acesta: „Ştafeta iscusinţei şi îndemînării". Despre ce este vorba? Copiii formează echipaje de 10 persoane. Sînt obligaţi să aibă corturile lor (confecţionate de ei sau împrumutate), să ştie să gătească cu alimentele ce li se dau, să parcurgă o ştafetă de 10×60 metri, să cunoască regulile de circulaţie şi să fie capabili să susţină un program artistic la foc de tabără de 10—15 minute. Deci, tot ceea ce înseamnă drumeţie cu mijloace băneşti reduse se include în această ştafetă! Această acţiune se va desfăşura pe faze: şcoală, judeţ şi, în fine, faza pe ţară, într-o tabără organizată pe acelaşi sistem însă cu o durată de 7 zile. Finala va avea loc anul acesta, probabil, în Apuseni, lîngă Bucium (judeţul Alba). Vom reuni acolo circa 500 de copii.

C.N.O.P. se preocupă să afle ce gen de excursie este mai iubit de copii. Împreună cu Centrul de cercetări al C.N.E.F.S. studiem unele probleme ale turismului şcolar. Recent, am anchetat circa 3 000 subiecţi şi vă pot spune că forma de turism pe care o doresc şi o îndrăgesc copiii este drumeţia.

Reiese deci, că de acest turism, de drumeţie, trebuie să ne preocupăm. În acest scop, noi am iniţiat cercuri de turism în şcoală şi ele s-au înmulţit vertiginos (acum doi ani erau circa 30—40 în toată ţara, iar azi ne putem mîndri că avem 40—50 în fiecare judeţ). E drept că ele nu au încă o orientare uniformă dar sperăm, ca pînă la sfîrşitul acestui an şcolar, să dăm o tematică orientativă pentru 5 zone specifice, aşa încît profesorul conducător al cercului să poată alege acea tematică ce este mai conformă specificului local.

În ceea ce priveşte turismul aplicativ, orientarea pe teren, am ajuns să facem, în general, cu pionierii mai mult ca în trecut; dar ei cînd trec în liceu pierd aceste bune deprinderi pentru că nu se mai ocupă nimeni să le dezvolte.

Vom organiza şi în acest an tabere cu profil turistic. Am anticipat, stabilind tabăra finaliştilor din „Ştafeta iscusinţei şi îndemînării" la munte. Se va face şi o tabără cu finaliştii concursului „Roza vînturilor". În ce priveşte şcolarizarea preşedinţilor de cercuri turistice — copii, vom face acest lucru în 10 tabere pe zone, reunind cam 300 copii în fiecare tabără. Deci, circa 3000 pionieri vor fi şcolarizaţi în problemele de organizare a drumeţiei, a taberelor etc.

AU PARTICIPAT LA DISCUŢII

Prof. **Maria Ioniţă** de la Şcoala generală din com. Răcătău — jud. Cluj; prof. **M. Calcan**, de la Consiliul Naţional al Organizaţiei de Pionieri, prof. **Em. Giurgea** de la liceul „Unirea" — Focşani, dr. **C. Lupu**, preşedintele Comisiei judeţene de turism-alpinism — Timiş, **A. Kahane**, vechi activist, promotor al turismului muncitoresc din ţara noastră, **U. Falk**, membru al Comisiei judeţene de turism-alpinism — Braşov, ing. **B. Ioncu**, membru al comisiei judeţene de turism-alpinism — Dolj, **N. Ignat**, preşedintele comisiei de tineret (orientare turistică) din cadrul F.R.T.A., **A. Engel**, membru în comisia de turism a Consiliului sindical al municipiului Bucureşti, **I. Fratu**, preşedinte al comisiei de propagandă din F.R.T.A., **T. Ignat**, membru al comisiei pentru activitatea de masă din F.R. Ciclism, **Gh. Solacolu**, membru în Comisia pentru activitatea de masă a Comisiei pentru turism-alpinism a municipiului Bucureşti, şi ing. **N. Popescu**, autor de ghiduri turistice.

A consemnat şi selectat opiniile exprimate, redactorul nostru **Sebastian Bonifaciu**.

O POTECĂ PREA STRÎMTĂ PENTRU TURISMUL DE MASĂ

În preajma unui nou sezon turistic şi în pragul vacanţei şcolare de primăvară — care poate cuprinde un fermecător şi binefăcător interludiu turistic — ziarul „SPORTUL" a organizat, cu sprijinul Federaţiei române de turism-alpinism, o masă rotundă pentru a pune în dezbaterea unor cunoscători ai fenomenului turistic problemele actuale ridicate de organizarea acestei activităţi cu multiple valenţe şi cu recunoscute implicaţii benefice pe diverse planuri: educaţie patriotică, cultură, sănătate, recuperarea forţei de muncă etc.

DAR DE LA CLASA A IX-A ÎN SUS?

PROF. EMIL GIURGEA: Ministerul Învăţămîntului împreună cu Comitetul Central al U.T.C. a elaborat un program în care sînt trecute aproape toate disciplinele sportive. Lipseşte turismul cu toate că acesta este cel mai complex sport pentru tineret şi este legat foarte strîns de pregătirea militară a tineretului. S-a creat de fapt, o situaţie paradoxală: există „Roza vînturilor", concurs de orientare pentru pionieri, dar pentru elevii din clasele IX şi X de la şcolile generale acest concurs nu mai este accesibil. El se adresează numai pionierilor, iar elevii din clasele a IX-a şi a X-a sînt utecişti. Ar fi, aşadar, foarte nimerit ca U.T.C. să iniţieze la rîndul său concursuri de orientare pentru şcolarii din clasele superioare.

Dintre activităţile turistice organizate cu elevii am constatat că cele mai atractive sînt drumeţiile. Drumeţiile îmbinate cu vizitarea unui monument istoric sau de artă, sau cu vizitarea unei zone pitoreşti, de mare spectaculozitate. Am organizat asemenea drumeţii, în primul rînd, pe Măgura Odobeştiului, continuîndu-le cu o coborîre pe valea Milcovului, cu vizitarea mănăstirii Căciuna, o ctitorie a cantemirilor. Mi-am dat seama că elevii sînt atraşi de acest fel de turism.

Pot să spun că elevilor nu le place turismul de autocar. Pentru că, de fapt, turismul cu autocarul este un fel de sedentarism rafinat. Turismul de autocar mi se pare indicat pentru alte vîrste. Pentru elevi, a-i purta o săptămînă sau chiar trei zile în autocar, de-a lungul a sute şi sute de kilometri, este mai mult decît obositor, este enervant. Nu se ţine seama de faptul că la vîrsta lor predomină factorul de excitaţie pentru care au nevoie de o supapă. Drumeţia îndeplineşte, cu succes, acest rol.

Cum să facem mai atractive excursiile pentru elevi? Eu organizez cu ei excursii tematice. Deoarece intenţionez să realizez un muzeu al liceului, voi face, începînd din vacanţa de primăvară, excursii cu caracter descriptiv istoric, de cunoaştere şi de preţuire a monumentelor din judeţ şi excursii cu caracter arheologic pentru depistarea unor materiale arheologice, în zona noastră. Am luat legătura cu muzeul de istorie pentru a respecta cadrul legal într-o asemenea acţiune. Trebuie să subliniez faptul că elevii sînt extraordinar de interesaţi de aceste excursii. Pentru început, avem în obiectiv nişte movile cu semnificaţie istorică din apropierea Focşanilor, apoi o serie de monumente istorice din zona Vrancei (mănăstirile Mira şi Vizantea), locuri ale desfăşurării bătăliilor de la Mărăşeşti, de unde sperăm să recoltăm materiale pentru muzeul nostru de istorie.

Pentru perioada vacanţei mari cred că s-ar putea face tabere de specialitate. În organizarea acestor tabere se pot găsi foruri interesate în măsura în care taberele şi-ar dovedi utilitatea din punct de vedere didactic, pedagogic, informativ şi formativ, în acelaşi timp, pentru specialităţile istorie, geografie, biologie, ştiinţele naturii.



Un cort într-o poiană şi familia a rezolvat problema locului de popas...

ÎNTREBĂRI CARE AŞTEAPTĂ RĂSPUNS

1. Este satisfăcătoare cuprinderea în activitatea turistică a copiilor, tineretului şi oamenilor maturi? Ce s-ar putea întreprinde pentru amplificarea acestei activităţi?

2. Este suficientă sau nu baza materială (în special reţeaua de cabane)? Poate fi mai bine valorificată?

3. Transportul, componentă importantă a turismului, ar putea sluji mai bine interesele amatorilor de excursii?

4. Activitatea de propagandă, informare şi documentare turistică se desfăşoară la nivelul cerinţelor actuale?

5. Activitatea turistică de masă necesită o formă organizatorică proprie sau poate fi asigurată prin conlucrarea diferitelor organizaţii şi instituţii cu sarcini în domeniul turismului, recreării şi educării?

EXCURSIILE MICI FAŢĂ-N FAŢĂ CU RENTABILITATEA

Ing. BENEDICT IONCU: S-a vorbit, aici, foarte frumos, despre excursiile elevilor, despre expediţii atrăgătoare, depărtate de şablon. Eu cred că, în această direcţie, un mare rol trebuie să-l aibă profesorii de geografie, or, la noi, în judeţul Dolj, ei nu sînt angrenaţi cum trebuie în această activitate. Profesorii de geografie ar trebui să-i pregătească, de asemenea, pe elevi să folosească harta şi busola, să se orienteze în teren, aşa încît cei care doresc să practice orientarea turistică să vin la noi să aibă o bază de pregătire. E drept, există o scuză: după ce material poate să lucreze profesorul de geografie? Este necesar deci un material pentru profesorii de geografie în care să li se spună ce este orientarea turistică, care este scopul nostru.

REDACTOR: Dv. lucraţi într-o întreprindere cu foarte mulţi salariaţi, uzinele „Electroputere". Ar fi interesant de ştiut ce se face acolo pentru activitatea turistică de mase.

Ing. BENEDICT IONCU: Ne-a preocupat problema aceasta şi, în cadrul asociaţiei sportive, am înfiinţat atît o comisie de orientare turistică cît şi o comisie de turism de masă. Aceasta face excursii prin B.T.T., în strînsă legătură cu U.T.C., prin O.N.T. sau direct cu ajutorul sindicatului.

REDACTOR: V-am ruga să ne vorbiţi despre cele pe care le organizaţi dv. direct.

Ing. IONCU: Cele pe care le organizăm direct au şi plusuri dar şi minusuri. Întîmpinăm anumite greutăţi. Angrenarea tinerilor şi maturilor în excursii necostisitoare nu place organismelor specializate. Din ce cauză? Pentru că nu aduc beneficii. Excursiile de sfîrşit de săptămînă, în special, nu sînt agreate pentru faptul amintit. Ne mulăm şi noi pe situaţia existentă şi facem — cînd şi cînd — ture astronomice, ture lungi cu autocarul. Excursii de sfîrşit de săptămînă, la obiectivele aşa de frumoase din judeţul nostru şi din Gorj, la Horezu, Peştera Muierii, Cheile Sohodolului, Cheile Olteţului ş.a.m.d. nu se prea fac.

Aş vrea să mai ridic şi problema taberelor turistice. Taberele sînt foarte indicate pentru tineret. Viaţa de tabără disciplinează, formează caracterul şi voinţa copiilor. Lansez, cu această ocazie, o propunere pe care vreau să o supun şi Comitetului Central al U.T.C. Gîndiţi-vă cum s-ar putea rezolva problema marcajelor din munţii noştri — care au devenit o minge pasată de toţi factorii cu diverse competenţe — dacă anumite tabere de vară, analoge şantierelor tineretului, ar avea în programul lor refacerea sau facerea de marcaje în diferiţi munţi. Eu cred că rezultatul ar fi extraordinar. În primul rînd, pentru că tinerii, avînd o activitate concretă şi foarte pasionantă, ar munci cu multă tragere de inimă, nu ca sobarii de nu ştiu unde care au fost puşi să refacă nişte marcaje în Retezat pentru că se aflau în gol de producţie. În fine, aceste tabere, care ar avea ca preocupare marcajele, contribuind astfel la valorificarea, din punct de vedere turistic, a respectivului masiv, s-ar putea ocupa, eventual, şi de construirea unor adăposturi, unor refugii, foarte utile pentru turiştii de munte şi pentru alpinişti.

AUREL KAHANE: După propria şi vechea mea experienţă, pentru că am fost unul din fondatorii asociaţiei „Prietenii naturii", pot să vă spun că trebuie să organizăm, în primul rînd, excursii simple, pe jos, şi nu numai cu tinerii, ci şi cu vîrstnicii. Se poate începe cu excursii în jurul oraşelor. Nu există oraş care să nu aibă păduri în împrejurimi, să nu aibă o apă curgătoare, care sînt elemente de atracţie şi recreare. Trebuie să-i convingem pe oameni să meargă pe jos, să facă drumeţie, care este extrem de folositoare sănătăţii. Să luăm, spre exemplu, o şcoală bucureşteană de pe şos. Ştefan cel Mare. Profesorii i-ar putea mobiliza pe elevi duminica dimineaţă, să-i încoloneze apoi frumos, punînd în frunte cîţiva copii care ştiu să cînte la muzicuţă şi să se îndrepte spre una din pădurile apropiate, fie la Băneasa, fie la Pantelimon. Acolo iarăşi se poate înfiripa o activitate sportivă şi culturală plăcută. S-ar putea organiza ceva interesant şi pe blocuri de locuinţe. În blocul în care locuiesc sînt aproape 250 de familii, cu peste 400 de copii. Vă închipuiţi ce excursie frumoasă s-ar putea organiza cu familiile dintr-un asemenea bloc!

Dr. C. LUPU: În momentul de faţă, după părerea mea, sindicatele sînt cele care ar trebui să aibă cuvîntul cel mai greu în problema turismului de masă, deoarece ele au cel mai mare număr de membri. Ele au posibilitatea să-i atragă în excursii nu numai pe muncitorii şi funcţionarii din întreaga ţară, familia, tineretul dar şi cadrele didactice. Dar, în sindicate, pe lîngă multiple realizări, întîlnim şi situaţii nefireşti. Dacă întrebăm: „Fonduri pentru turism aveţi?" Ni se răspunde: „Da, avem!". Dar ştiţi cum sînt ele, adeseori, cheltuite? Ni se răspunde: „Am făcut excursii la meciul de fotbal de la Ploieşti, de la Tg. Jiu, de la Cluj" etc. Se consideră că acesta-i turism de masă. Pentru că am umplut un autobuz, sau un tren special cu „microbişti". Ar trebui ca sindicatele să primească instrucţiuni concrete care să-i oblige pe conducătorii sindicatelor la nivelul judeţelor, la nivelul municipiilor, organizaţiilor sindicale din întreprinderi şi instituţii, să mobilizeze şi să asigure condiţii de participare la excursii, oamenilor muncii şi familiilor lor, acest grup social atît de important.

O NECESITATE FIZIOLOGICĂ PENTRU OMUL DE AZI

GHEORGHE SOLACOLU: Eu aş vrea să subliniez un aspect care a fost omis pînă în prezent şi anume necesitatea practicării turismului de către locuitorii marilor centre urbane şi industriale. Este vorba de turismul de recreare, de destindere, extrem de util pentru cetăţenii marilor oraşe, care trăiesc într-un ritm foarte trepidant, într-o atmosferă ce tinde să devină poluată. După cercetările făcute la noi în ţară şi peste hotare, reiese că populaţia urbană trebuie să iasă cît mai des din acest mediu al activităţii ei cotidiene. Excursiile erau făcute, acum 40—50 de ani, din curiozitate sau din dragoste pentru natură, azi ele au devenit o adevărată necesitate fiziologică.

ANDREI ENGEL: De turism se ocupă mai multe organizaţii: O.N.T., U.T.C. prin B.T.T., organizaţia de pionieri şi sindicatele. Ce greutăţi întîmpinăm noi pe linie de sindicat în ceea ce priveşte organizarea excursiilor? Ne aflăm într-o situaţie paradoxală: vrem să facem turism şi nu putem. Creăm cadre de organizatori în întreprinderi şi instituţii pentru a dezvolta activitatea turistică, vrem să organizăm excursii convenabile, accesibile tuturor muncitorilor din întreprinderi. Constatăm, însă, că sînt popularizate excursiile scumpe. Cum se explică această anomalie? Excursiile ieftine nu-şi mai găsesc loc în întreprinderi iar excursiile scumpe sînt foarte popularizate! Trebuie să ştiţi un lucru. O.N.T., respectiv agenţia O.N.T. Bucureşti, şi-a apropiat responsabilii de turism din instituţii şi întreprinderi acordîndu-le un procentaj din încasările realizate. În aceste condiţii este explicabil de ce respectivii responsabili de turism sînt mai dispuşi să popularizeze excursiile O.N.T. decît pe cele pe care am vrea să le organizăm noi.

UDO FALK: O mare parte din salariaţi desfăşoară o activitate sedentară ceea ce face absolut necesară realizarea unui echilibru între efortul fizic şi cel intelectual. Se impune, în mod stringent, odihna activă al cărei aport în activitatea noastră profesională, în ultimă instanţă pentru economia naţională, nu este încă suficient recunoscut. Un lucrător care şi-a petrecut duminica în aer liber va da un randament mai mare decît cel ce a vegetat lîngă televizor.

Pentru a se putea organiza pe o scară mai largă excursii fără cheltuieli mari şi într-un minimum de timp, ar trebui ca în toate localităţile din ţară să se poată efectua drumeţii pînă la o distanţă de maximum 30 km. Eu cred că la fiecare sfîrşit de săptămînă omul trebuie să meargă pe jos cel puţin cinci ore ca să-şi refacă potenţialul de lucru. Din punct de vedere geografic aceste posibilităţi există. Cum stăm, însă, cu condiţiile practice? Va trebui ca la capătul deplasării de sîmbătă seara, un fel de marş de apropiere, să existe o posibilitate de înnoptare liniştită şi ieftină, care să constituie baza de plecare pentru excursia de duminică. Excursia în sine necesită poteci amenajate, marcate, prevăzute cu adăposturi pe parcurs pentru odihnă şi luarea meselor pe timp nefavorabil. Excursioniştii trebuie să posede un echipament adecvat pentru a nu se expune intemperiilor.